ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 12.7.2019 г.
COM(2019) 335 final

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

за оценка на докладвания от Италия пред Комисията и Съвета напредък по събирането на сумата, дължима от млекопроизводителите като допълнителна такса за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

(съгласно член 3 от Решение 2003/530/ЕО на Съвета)

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

за оценка на докладвания от Италия пред Комисията и Съвета напредък по събирането на сумата, дължима от млекопроизводителите като допълнителна такса за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

(съгласно член 3 от Решение 2003/530/ЕО на Съвета)

Настоящият доклад за оценка е изготвен съгласно член 3 от Решение 2003/530/ЕО на Съвета от 16 юли 2003 г. относно съвместимостта с общия пазар на помощ, която Италианската република възнамерява да предостави на своите млекопроизводители (наричано по-долу „решението на Съвета“), съгласно който италианските компетентни органи трябва да докладват ежегодно на Съвета и Комисията за постигнатия от тях напредък във връзка със събирането на сумата, дължима от производителите като допълнителна такса за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

Съгласно член 1 от решението на Съвета помощта, която Италианската република предоставя на млекопроизводителите, като плаща вместо тях в бюджета на Европейския съюз сумата, дължима от тях на Европейския съюз като допълнителна такса върху млякото и млечните продукти за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г. и като дава възможност на посочените производители да изплатят дълга си чрез безлихвено разсрочено плащане в продължение на няколко години, се счита по изключение за съвместима с общия пазар, при условие че:

– производителите изплащат дълга си изцяло на равни годишни вноски, и

– периодът за възстановяване не е по-дълъг от 14 години, считано от 1 януари 2004 г.

Съгласно член 2 от решението на Съвета предоставянето на помощта е обвързано с условието Италия да декларира пред Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА)[1] общия размер на допълнителната такса за съответните периоди, както и да приспадне на три равни годишни вноски неизплатеното задължение от разходите, финансирани от ФЕОГА съответно за ноември 2003 г., ноември 2004 г. и ноември 2005 г. Декларацията на Италия във връзка с общия размер на допълнителната такса за съответните периоди бе надлежно представена под формата на писмо от 26 август 2003 г. Оставащите неизплатени задължения бяха надлежно приспаднати от финансираните от ФЕОГА разходи за ноември 2003 г., ноември 2004 г. и ноември 2005 г.

Съгласно член 3 от решението на Съвета се изисква италианските компетентни органи да докладват ежегодно на Съвета и на Комисията за постигнатия от тях напредък във връзка със събирането на сумата, дължима от производителите като допълнителна такса за пазарните години от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

Съгласно същата разпоредба италианските органи представиха на Комисията своя тринадесети доклад относно плащането на годишната вноска за 2017 г. с писмо от AGEA (Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (Разплащателна агенция за подпомагане в областта на земеделието) от 9 ноември 2018 г. Следва да се отбележи, че тъй като първите две годишни вноски (2004 г. и 2005 г.) бяха обхванати в един и същ доклад (документ COM(2007) 34 окончателен от 30.1.2007 г.), настоящият доклад съответства на четиринадесетата годишна вноска.

[1] Заменен от 1 януари 2007 г. от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ).

Настоящият доклад представлява оценката на Комисията за докладвания от италианските органи напредък за 2017 г. при събирането на допълнителната такса както за седемте периода, попадащи в обхвата на решението на Съвета, така и за онези, които не са обхванати от него.

Плащане на таксата по схемата за разсрочено плащане от 2003 г.

Решението на Съвета, с което на Италия се разрешаваше да плаща вместо своите млекопроизводители допълнителната такса в бюджета на Европейския съюз, се отнасяше до 25 123 производители длъжници през 2005 г. — датата на първия доклад до Съвета. За 2017 г. броят на производителите длъжници спадна на 20 647.

Първоначално от общия брой на производителите, за които се отнася докладът и които дължат такса за седемте периода, обхванати от решението на Съвета, 15 431 са избрали схемата за разсрочено плащане от 2003 г. През 2004 г., преди плащането на първата годишна вноска, участващите в схемата за разсрочено плащане 15 431 производители са дължали общо 345 милиона евро, или около една четвърт от общия размер на таксата, неизплатен от производителите, които са отказали да се присъединят към схемата за разсрочено плащане. Изглежда, следователно, че по-голямата част от производителите с по-ниски излишъци на продукция са предпочели да се включат в схемата за разсрочено плащане. От друга страна, производителите с по-значителни излишъци на продукция (около 8000 производители, на които за седемте периода е начислена такса с приблизителен размер 1 милиард евро), са предпочели да не се включат в схемата за разсрочено плащане. Следва обаче да се уточни, че всяка година италианските органи получават нови заявления за разсрочено плащане. През 2017 г. са били подадени 36 нови заявления на обща стойност 7 милиона евро. 10 137 производители трябваше да погасят преди 31 декември 2017 г. четиринадесетата годишна вноска, която възлизаше на 24 655 057,20 EUR. Проведените от италианските органи проверки показаха, че през 2017 г. 10 038 производители надлежно са направили плащания с общ размер 24 259 152,52 EUR, което означава, че 99 % от производителите са платили навреме 98,40 % от дължимите суми по четиринадесетата годишна вноска. Последният процент е в рамките на средното равнище от 97 %, констатирано по отношение на предходните годишни вноски. Според италианските органи след приключване на плащането на четиринадесетата годишна вноска е била събрана сума в размер общо на 375,94 млн. EUR.

Въпреки че посочените стойности със сигурност са показателни за готовността на участващите в схемата за разсрочено плащане производители да изпълнят задълженията си, Комисията смята, че последващите действия в случаите, в които плащането не е било регистрирано в рамките на определения срок, са първостепенен индикатор за степента на ангажираност на италианските органи да осигурят точното спазване на условията по схемата за плащане и, в крайна сметка, цялостното събиране на дължимата такса.

По отношение на четиринадесетата годишна вноска все още няма информация за плащанията от останалите 99 производители, което представлява сума в размер на 392 784,39 EUR.

Що се отнася до тринадесетата годишна вноска, в предишния доклад се посочват 209 производители, които към 31 декември 2016 г. не са направили плащанията си, което съответства на сума в размер на 563 317,2 EUR. Според информацията, изпратена от италианските органи, централните органи са уведомили за всички тези случаи

компетентните регионални органи с оглед последните да изискат плащането на цялата дължима сума, към която се добавя лихва, непроизтичаща от схемата за разсрочено плащане. От 209 производители, смятани първоначално за некоректни платци, впоследствие се е оказало, че 103 всъщност са внесли необходимата сума. За сметка на това 106 производители, които не са платили тринадесетата годишна вноска, са загубили правото си да се ползват от схемата за разсрочено плащане и срещу тях са образувани производства за принудително събиране на вземанията.

С оглед на предоставената от италианските органи информация за 2017 г. изглежда, че условията за прилагане на схемата за разсрочено плащане, одобрена с Решение 2003/530/ЕО на Съвета, са били спазени и че напредъкът по събиране на дължимите суми от участващите в схемата за разсрочено плащане производители за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г. свидетелства за задоволително управление.

Стопанства, за които възможността за разсрочено плащане е била отменена

Неплащането от страна на производител на дори само една годишна вноска води до изключването му от схемата за разсрочено плащане, вследствие на което на производителя може да бъде наложен запор на цялата оставаща дължима сума, заедно с натрупаните лихви.

Четиринадесет години след началото на схемата за разсрочено плащане от 2003 г. общо 1120 стопанства са загубили правото на такова разсрочено плащане, като общият размер на задълженията по изплащане на разсрочените вноски е 37 510 005,97 EUR.

От тази сума обаче 18 740 185 EUR са платени преди отмяната на това право и 5 502 332,10 EUR са били събрани след отнемането (почти 30 % от дължимото салдо), от които 2 920 990,46 EUR са дали възможност за пълно погасяване на дълга на 320 стопанства. Това означава, че общият размер на оставащия дълг възлиза на 13 279 597,39 EUR, като засяга 800 стопанства (почти 70 % от дължимото салдо).

Данните показват, че положените усилия от италианската администрация при събирането на таксата от производителите, които са изключени от схемата за разсрочено плащане вследствие на неплащането на една годишна вноска, не са задоволителни. Това положение обаче трябва да се разглежда, като се има предвид контекстът на общата проблематика, свързана с неспособността на италианската администрация да събира ефективно сумите, дължими извън схемите за разсрочено плащане, посочена по-долу.

Отсрочване на плащането с шест месеца и последиците от това по отношение на държавните помощи

Съгласно член 2, параграф 12к от италианската Наредба-закон № 225 от 29 декември 2010 г., преобразувана след изменения в Закон № 10 от 26 февруари 2011 г., Италия разреши отсрочването до 30 юни 2011 г. на годишната вноска за 2010 г., по принцип дължима до 31 декември 2010 г. съгласно схемата за разсрочено плащане от 2003 г., одобрена с Решение 2003/530/ЕО на Съвета.

С Решение C(2013) 4046 final от 17 юли 2013 г. Комисията обяви, че отсрочването на плащането на транша за таксата за мляко, дължима към 31 декември 2010 г., е помощ, която е несъвместима с вътрешния пазар. Освен това Комисията сметна, че тази помощ е довела до нарушаване на условията, определени с Решение 2003/530/ЕО на Съвета, и е създала за онези, които са се възползвали от нея и по този начин са излезли извън рамката, установена от Съвета, нова държавна помощ, която е неправомерна по

смисъла на член 1, буква е) от Регламент (ЕО) № 659/1999 и е също така несъвместима с вътрешния пазар.

С Решение C(2013) 4046 final Комисията разпореди на Италия да предприеме действия, за да ѝ бъдат възстановени сумите на несъвместимите с вътрешния пазар помощи, плюс натрупаните лихви, от страна на бенефициерите, които са се възползвали от отсрочването на плащането.

Италианските органи предприеха административните действия, необходими за процедурата по събиране на помощите. Въпреки това на 8 ноември 2013 г. Италия обжалва пред Общия съд решението на Комисията (дело T-527/13). На 24 юни 2015 г. Съдът постанови решение, с което частично отменя решението на Комисията: в решението се потвърждава подходът на Комисията по отношение на помощта за отсрочване на плащането на транша на таксата, платима към 31 декември 2010 г., но се отхвърлят заключенията на Комисията по отношение на новата помощ, създадена за онези, които са се възползвали от отсрочването, като по този начин са излезли извън рамката на решението на Съвета. Комисията отнесе решението на Общия съд пред Съда на Европейския съюз (дело C-467/15 P). В решението си от 25 октомври 2017 г. по съответното дело Съдът на ЕС потвърди валидността на окончателното решение на Комисията C(2013) 4046 final, което Общият съд бе отменил частично с решението си от 24 юни 2015 г. (дело T-527/13). Следователно италианските органи бяха приканени да предприемат и приведат в действие необходимите национални мерки за изпълнение на Решение C(2013) 4046 final до пълното възстановяване на предоставената по схемата помощ. Досега италианските органи са предоставили данни относно бенефициерите и сумите за възстановяване. Тази информация трябва да бъде допълнена, а доказателствата относно възстановяването трябва да бъдат предоставени.

Допълнителна такса, дължима за периода 2002/2003 г.

За периодите от 1995 г. до 2002 г. съгласно Решение 2003/530/ЕО на Съвета Италия изплати вместо производителите в бюджета на Европейския съюз дължимата от тях допълнителна такса.

От 2004 г. нататък държавите членки изплащат допълнителната такса директно в бюджета на Съюза съгласно Регламент (ЕО) № 1788/2003 на Съвета от 29 септември 2003 г.

Периодът 2002/2003 г. обаче не е обхванат нито от решението на Съвета, нито от новата схема, въведена през 2004 г. Като се има предвид превишаването на отпуснатата на Италия национална квота, италианските млекопроизводители, на които се дължи това превишаване, са дължали на бюджета на Съюза 227,76 милиона евро за периода 2002/2003 г.

От тази сума към бюджета на Европейския съюз все още остават дължими 118,4 милиона евро като допълнителна такса от задължените млекопроизводители.

Начислена такса за периодите от 1995/1996 г. до 2008/2009 г., която не е обхваната от схемата за разсрочено плащане от 2003 г. или от системата за възстановяване от 2009 г.

В предишните доклади беше подчертано, че схемата за разсрочено плащане от 2003 г. и системата за разсрочено възстановяване, създадена от Италия през 2009 г. (при която

лихвеният процент е равен на референтен лихвен процент за Съюза, увеличен с няколко процентни пункта), на практика обхващат само малка част от подлежащата на събиране такса, а именно 410 милиона евро или 17,8 % от подлежащата на събиране сума. Към 31 декември 2017 г. вече са били събрани 385 милиона евро по схемата за разсрочено плащане от 2003 г. и по системата за възстановяване от 2009 г. От това следва, че по тези механизми остава само минимална част от общата сума за възстановяване — 25 милиона евро (по системата за възстановяване от 2009 г.).

На практика от съобщената от Италия обща сума на начислената такса за периодите от 1995/1996 г. до 2008/2009 г. в размер на 2,303 милиарда евро основната част от подлежащата на събиране сума остава извън посочените механизми.

И докато съдържащата се в доклада на италианските органи информация за четиринадесетата годишна вноска показва, че текущото общо положение по събирането на таксата в рамките на схемата за разсрочено плащане, въведена през 2003 г., е задоволително, същото не важи за събирането на подлежащите на възстановяване суми, които не са включени в схемите за разсрочено плащане или разсрочено възстановяване (1,283 милиарда евро), и по-специално що се отнася до събирането на подлежащите на принудително събиране суми (888 милиона евро).

В последователните си доклади за оценка, представяни на Съвета от 2010 г. насам, Комисията неколкократно изрази неудовлетвореността си от липсата на значителен напредък в събирането на подлежащата на възстановяване допълнителна такса за млякото, която не е обхваната от схемите за разсрочено плащане или разсрочено възстановяване.

Според предоставената от италианските органи информация в доклада им относно четиринадесетата годишна вноска не се съобщава за нов значителен напредък по отношение на ефективното събиране на таксата, която не е обхваната от схемите за разсрочено плащане. Наистина италианските органи посочват, че размерът на подлежащите на възстановяване суми се е увеличил със 112 милиона и че 837,2 милиона евро са в процес на събиране чрез съдебно производство (принудително събиране), но все още не е докладвано за наличието на значителни реални резултати.

Следователно поради значителния размер на неплатената такса и продължителния период, през който трае несъбирането на вземанията, трябва да се заключи, че италианските органи не са гарантирали ефикасността и ефективността на законодателството на Съюза през 2017 г.

Всъщност това е причината, поради която Комисията предяви пред Съда на Европейския съюз иск за установяване на неизпълнение на задължения по член 258 от ДФЕС (дело C-433/15).

С решение от 24 януари 2018 г. Съдът на Европейския съюз прие иска на Комисията: той установи, че Италианската република не е изпълнила задълженията си, като не е гарантирала, че допълнителната такса, дължима за надхвърлящото националната квота производство в Италия, считано от първата година на действително облагане с допълнителната такса в Италия (1995/1996 г.) до последната година на потвърдено свръхпроизводство в страната (2008/2009 г.),

— действително се начислява на конкретните производители, допринесли за всяко превишаване на производството, и

— се изплаща в срок, след уведомяване за дължимия размер, от изкупвача или, при преките продажби, от производителя, или

— при неплащане в срок, се регистрира и евентуално събира принудително от тези изкупвачи или производители.

Заключение

След приключване на четиринадесетата година на прилагане на схемата за разсрочено плащане, установена с Решение 2003/530/ЕО на Съвета, Комисията смята, че доколкото се спазват условията за прилагане на схемата за разсрочено плащане, одобрена от Съвета през 2003 г., постигнатият от италианските органи напредък по събиране на сумата, дължима от производителите, които са избрали да участват в схемата за разсрочено плащане за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г., свидетелства за задоволителното управление на тази схема.

Що се отнася до сумите, които не са обхванати от схемите за разсрочено плащане или разсрочено възстановяване, Комисията подчертава, че с решението си от 24.1.2018 г. Съдът на Европейския съюз е потвърдил неизпълнението на задължения, за което Комисията упреква Италианската република. Сега италианските органи са задължени съгласно член 260 от ДФЕС да предприемат всички необходими мерки за изпълнение на решението на Съда на ЕС, като за целта положат усилия за прилагане на ефективна система за събиране на дължимите суми, което да доведе до реални и забележими резултати при намаляването на неплатената сума. Комисията следи внимателно изпълнението на решението на Съда от страна на италианските органи.